

Предавања из естетике Хегел конципира као приказ науке који може да се представи кроз три главна дела: први део је општи, чији садржај и предмет чине *општа идеја* уметнички лепог као *идеала* и однос тог идеала како према природи, тако и према субјективном уметничком стварању; други део приказује начин на који се из појма уметнички лепог развија *нарочити део* естетике, приказом суштинских разлика које појам уметнички лепог садржи у себи, а које се гранају у ступњеве различитих форми уобличавања; трећи део приказује *упоједињавање* уметнички лепог путем чулне реализације својих форми, чинећи систем појединачних уметности и њихових родова и врста. Важно је, ипак, нагласити да Хегел не разматра посебне форме уметности само у том делу, него на различите начине тематизује тај проблем и у другим делима која се тичу повесних форми духовног уобличавања уопште, пре свега у *Филозофији повести*.

Хегелово тематизовање посебних форми уметности, које је видљиво како у повесном, тако и у повратном-рефлексивном погледу, представља, дакле, неисцрпну тему за детаљно разматрање Хегеловог појма уметности. Због природе наше теме, која се бави естетиком као филозофским проблемом једне епохе, бројна детаљна излагања о формама уметности биће изостављена, док ће се фокус истраживања пребацити на оно естетичко, дакле – филозофско, унутар повесних форми уметности. Повесни смисао и значај уметности Хегел наговештава у тези да су народи у својим уметничким делима *изразили и очували своја најдрагоценија унутрашња схватања и представе*, те да „често за разумевање мудрости и религије лепа уметност сачињава кључ, а код неких народа једино она то чини.“! Управо су, дакле, у уметничким делима уткане народне представе и изражена и очувана *најдрагоценија унутрашња схватања*. На пример, Енгелс наводи занимљиву тезу – да је код Балзака нашао комплетну историју француског друштва, из које је, чак и у погледу *економских појединости* (нпр. о прерасподели земљишне и личне својине након револуције), научио више него код свих званичних историчара, економиста и статистичара тог периода заједно!“ Поред норми битка и мишљења, закона природе, појава људске душе, правних и државних форми, и ништа мање: облици уметности „одвајкада су у људима важили као нешто чврсто и непорменљиво“, ако не у назору о њима, онда свакако у објекту, јер дело људског духа мора постићи висок ниво савршености пре него што би се „могло задобити стајалиште“ које пружа преглед преко тог тока.

Тумачи Хегелове филозофије повести често истичу да је тек епоха у којој хришћанство гради своју унутрашњост у оквиру спољашњости развијених и слободних